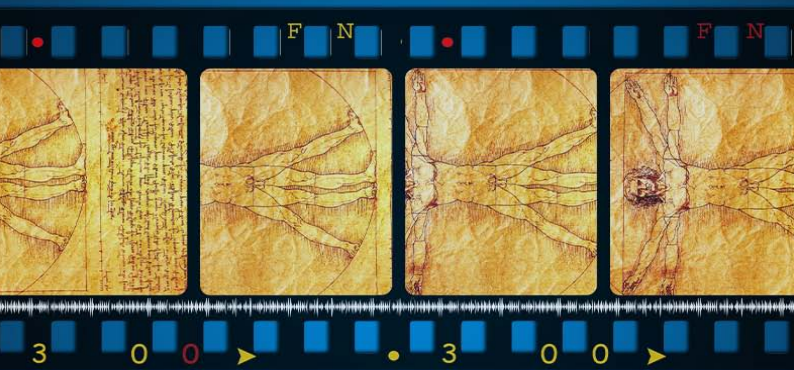

DALIBOR
SLIVINSKÝ

VŠECHNY
VAŠE
ŽIVOTY

VŠECHNY VAŠE ŽIVOTY

Dalibor Slivinský

*Celá minulost a celá budoucnost na jednom místě.
Thriller.*

VŠECHNY VAŠE ŽIVOTY

Dalibor Slivinský

Text © 2017, Dalibor Slivinský

Grafická úprava a sazba © 2017, Lukáš Vik

Obálka © 2017, Dalibor Slivinský

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](http://www.lukasvik.cz)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-186-8 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-187-5 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-188-2 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Věnování:

Věnuji synům Danovi a Michaelovi a manželce Radce.

Dalibor Slivinský

Kapitola 1

Prolog v Londýně

Londýn, pátek 3. července, 10:53h, teplota vzduchu 37°C

Takhle se musí cítit gazela posledních pár vteřin před tím, než ji smečka lvů podtrhne nohy, povalí ji na zem a v gejzíru zvířeneho prachu a krve ji zbaví poslední naděje na přežití. Teodoru Krispenovi se poněkolkáté podlomila kolena nesnesitelnou únavou, nemohl popadnout dech a neustále se rozhlížel, jestli se k němu odněkud neřítí jeho pronásledovatelé. *Jsou o tolik rychlejší než já a zřejmě netuší, co je únava.* Pot se mu řinul po zrudlém obličejí a bušení srdce přehlušilo i vřavu páteční londýnské dopravní špičky.

Milosrdný stín stromořadí v Hyde Parku bránil tomu, aby mu červencové slunce svým mimořádným žářem vysálo zbývající kapky energie. Londýňané takové vedro nezažili posledních padesát let a záměrně se na ulicích pohybovali lehkým krokem, velmi pozvolna, aby své zdraví ve spalujícím přívalu paprsků neohrozili přehřátím organizmu z důvodu rychlých pohybů. Teodor Krispen, mladý český vědec, muž atletické postavy

a zdatný sportovec, však jejich želví tempo nemohl kopírovat, protože na rozdíl od lidí kolem, kteří se báli o své zdraví jen v důsledku horkého počasí, jemu hořela země pod nohama nejen díky klimatickým podmínkám, ale i v důsledku frontálního útoku amerických pronásledovatelů. *Musím před Američany ochránit to, co patří do Evropy. A co navždy změní poměry na Zemi.*

A bohužel si byl jist, že tři pronásledovatelé ho dříve či později polapí, pokud se už konečně nerozjede záchranná akce, o které ho Armando Guterez, ten sebejistý bezpečnostní expert zajišťující ochranu nejvyšším vůdcům evropského byznysu a politiky, ujišťoval už v americkém Portlandu při jejich několika setkáních. *Pokud prý bude vůbec potřeba!!!* Vůbec potřeba – teď je to tady, teď je ho potřeba, ale nikdo na pomoc nepřispěchal. *Ví o téhle situaci vůbec někdo z těch, co mě do toho namočili?*

Teodoru Krispenovi táhlo hlavou stádo neodbytných otázek. Od kdy ho vlastně mohli mít v hledáčku? Už z Portlandu? Nebo po mezipřistání v New Yorku? Jsou to Britové ve službách CIA, nebo sami američtí agenti? Vědí už, jakou cenu má u sebe a co naopak jim logicky chybí? Nebo pátrají po uprchlíkovi, aniž by tušili, jaký

kolosální poklad jim vyfoukl? Celý pětihodinový let z Portlandu do New Yorku se Teodor Krispen rozhlížel při procházení letadlem několikrát tam a zpět, kdy záměrně chodil na ta k němu nejvzdálenější WC a skutečně si nevšiml nikoho, kdo by vypadal jako jeho pronásledovatel. *Ale jak bych ho vlastně poznal?*

Jeho obavy z odhalení a dopadení byly největší na začátku útěku z laboratoře v Portlandu ve státě Oregon, ale jak se blížil k cíli, což byla poštovní úřadovna Royal Mail v blízkosti londýnského obchodního domu Harrod's na Brompton Road, obavy se začaly vytrácet, protože pomyslná finální páska tohoto maratonu přes půl planety byla na dosah – pár kroků přes ulici. Doslova co by kamenem dohodil, a to by ani moc nemusel napřahovat.

Ale pak to přišlo jako blesk z čistého nebe. Když už obavy téměř vymizely a vystřídala je úlevná radost po téměř 20 hodinách, kdy v Portlandu zahájil svůj výlet do Londýna. Falešná, příliš brzká radost. Neříkej hop, dokud nepřeskočíš, blesklo mu hlavou. Při letmém pohledu do výlohy obchodního domu Harrod's v jejím odrazu spatřil na protějším chodníku vysokého muže, jež na něj upřeně koukal a to několik vteřin, čímž mu dal mimoděk

informaci, že předpoklad sledování se naplnil. Agenti, jsou-li to Američané, ho zřejmě nechtěli chytit na začátku jeho pouti, ale zajímalo je, kam směřuje a komu chce předat svůj lup. *Takže o mně vědí už dávno a já si jich nevším. Dovedl jsem je až k cíli.*

Stejně jako Teodor Krispen však ani jeho pronásledovatel neopomněl zaregistrovat, že si ho lovená zvěř všimla v zrcadlovém odrazu vyleštěné výlohy. Když agent zjistil, že ho sledovaný objekt zaregistroval a prudce se na něj otočil, vydal se na opačnou stranu a pokračoval pomalou chůzí. Na Teodora Krispena se v tu chvíli pověsil další agent, o němž sledovaný český vědec dosud neměl ponětí. Teodor Krispen v paměti zmobilizoval instrukce, které měl od svých chleboďárců pro případ odhalení. Zmizet v davu, krok číslo jedna. Potom vytočit číslo na svém mobilu a dát zprávu. *Ale stačím to ještě?*

Ohlédl se po svém pronásledovateli, ale už ho nespatriil. Zato těsně před vchodem do Harrod's uviděl jiného chlapíka v bílé kšiltovce, který zpomalil chůzi tak, aby byl Teodorovi stále nablízku na vzdálenost 5 metrů. *To musí být určitě další agent.* Sledování se pomalu blížilo do fáze osobní konfrontace. Ale na to je obchodní dům

Harrod's velmi nevhodné místo a tak tam Teodor Krispen instinktivně zaběhl. Muž v bílé kšiltovce za ním.

V obchodním domě Harrod's Teodora Krispena ovanula síla klimatizace, která působila blahodárně jako živá voda v červencové sluneční výhni. Mnohý návštěvník tam určitě zabrousil nejen kvůli nákupům, ale hlavně pro ledovou vzduchovou lázeň. Krispen nejprve procházel pomalejším tempem, ale i to stačilo na to, aby v tlačnici nakupujících postupně mizel a krátce jako ryba na hladině rybníka se zjevoval svým pronásledovatelům o kus dál, takže si před nimi vytvořil určitý náskok. Náhle narazil do figuríny oblečené do sportovní soupravy, čehož využil a sundal figuríně modrou kšiltovku s látkovým krytem krku. Do pouště anebo do dnešního Londýna zcela ideální přídavek na kšiltovce, pomyslel si. O dvacet metrů dále si nasadil khaki bundu ležící na pultu u zkušebních kabiněk a postupně vyběhl po jezdících schodech až do nejvyššího patra a odtud se vydal výtahem dolů. Byl si jist, že ho pronásledovatel ztratil v patře nahoře, ale jakmile začal běžet směrem od obchodního domu, zpozorovali ho další dva agenti, kteří hlídali na ulici. Teodor Krispen je periferním zrakem zmerčil, oba vypadali velmi

agresivně, našlápnutě do akce a fyzicky zdatní. Krispen ale pocítil v nohou novou sílu a v duši odhodlání utéci i těm nejvytrénovanějším zabijákům, protože jeho poslání stálo za víc než za bolest z fyzické únavy.

Od obchodního domu Harrod's do Hyde Parku to bylo sprintem ne déle než 10 minut, ale dnes to všechno připadalo Teodoru Krispenovi jako putování kolem světa trvající celou věčnost. Teodor v Hyde Parku po minutě hysterické snahy nadýchat všechen dostupný kyslík z místní zeleně už opět mohl vyluzovat zvuky mezi rychlými nádechy, takže vyndal telefon a vytočil poslední volané číslo:

„Malcolme ... uf, he, uf, stalo se, uf ... co jste předpokládali ... uf, hééé. Chtějí mě chytit ... uf, uf ... je jich několik, uf, fí, hééé ... jsem v Hyde Parku. Utekl jsem jim ... uf, he, he ... na chvíli, ale určitě mě zase najdou ... fííí.“

Teodor Krispen párkrát zalapal po dechu a pokračoval přerušovaným vydáváním slov, připomínající vzdechy astmatika v pokročilé fázi těžkého záchvatu: „Sice kličkuju ... uf, uf, fííí ... ale směřuju na Oxford Street ... hééé, fí ... a pak do metra. Pokud mě ... uf, uf, fíííí ... nechytanou tak dorazím do metra na smluvenou stanici... Potřebuju rychle pomoc uf, héééé, uf ... spustte

záchrannou akci.“ Teodor poslední slova už jen chrлил mezi polknutími. Hrdlo chtělo svlažit, hodně vody by pomohlo.

Malcolm, řídicí technik v operačním středisku bezpečnostní agentury, připomínající svou budovou spíše obří logistické centrum v průmyslové zóně na okraji Bruselu, přepnul přijatý hovor na hlasitý odposlech, aby vše nezprostředkovaně mohl vyslechnout i jeho přímý nadřízený, generální ředitel a majitel agentury v jedné osobě, Armando Guterez: „Dobře, žádnou paniku Teo. Na monitoru jsem postřehl pohyb tvého GPS modulu od obchoďáku Harrod’s a podle trajektorie tvého běhu už jsem přesunul na trasu naše lidi. Střílet po tobě ti pronásledovatelé nebudou, a jestli vydržíš ještě pár minut tak tě z toho dostaneme. Vidím tvou GPS na souřadnici vedle Speaker’s Corner, takže pokračuj do Oxford Street a tam tě jich postupně zbavíme.“

Malcolm se podíval na svého šéfa, a když zmerčil jeho souhlasné kývnutí, přesunul pohled na prostřední, největší ze tří svých monitorů, na němž se promítala mapa Londýna s částí kolem Hyde Parku, a v okolí problikávaly tečky s umístěním Malcolmových agentů. Malcolm zkontroloval mobilitu svých lidí přepočtenou na vteřiny a uviděl, že nejbližší k Teodorovi byl necelých 100 metrů,

tedy patnáct vteřin. Zaostril na místo a označil jej jako sledovanou zónu, takže věděl, že jakmile se do něj dostanou běžící osoby, sledující Teodora, označí je počítač automaticky a od té doby bude satelit jejich pohyb nadále sledovat. Teď už jenom záleželo na tom, aby Teodor poslechl a běžel určenou trasou. Aby mu vystačily zbytky sil. Sprint v tetelícím se vražedně žhavém vzduchu není pro civilistu komfortní zónou s předvídatelnou reakcí organismu.

Teodor Krispen nebyl žádná sušinka s kondicí kancelářského úředníka. Ač vědec, udržoval si skvělou fyzičku. Ve věku 33 let se cítil jako hoch. S výškou 186 centimetrů a váhou 89 kilogramů si udržoval dokonale konfekční postavu. Velmi pohledný mladý muž s ostře řezanými rysy a vlnitými blond vlasy, jehož přátele přirovnávali k jistému hollywoodskému herci – a nebylo to srovnání nijak přehnané.

Teodor Krispen ještě chvíli plnými doušky hltal kyslík v polosedě, ale pak je uviděl - u vchodu do Hyde Parku poblíž Speaker's Corner se objevilo trio pronásledovatelů. Vběhli nebo spíše vlétli do parku tempem útočícího geparda a očima skenovali terén, jestli tam zoufalou oběť svého lovu neuvidí. Přiběhli jako sehraná smečka šelem,

pronásledujících uštvanou gazelu, která už za pár minut skončí svůj život v jejich spárech a jejíž krev záhy zkropí vyprahlou půdu. Pronásledovatelé měli přepnuto do režimu ulovit a znehybnit. Ani jeden z nich nevypadal udýchaně a unaveně. *Jsou to stroje, co mají na lov lidí trénink.*

Teodor na nic nečekal a vysprintoval z Hyde Parku na Oxford Street a chtěl se rychle dostat na druhou stranu ulice, aby svým pronásledovatelům unikl v husté londýnské dopravě, ale u telefonní budky málem vrazil do bezdomovce, který se pomalu soukal z podřepu do vzpřímeného postoje a zároveň si nahazoval černý igelitový pytel se vším svým majetkem na záda. Bezdomovec si nevšiml přibíhajícího Krispena, který do ulice vběhl rychlostí hurikánu. Teodor Krispen stačil v poslední setině vteřiny uskočit, ale podobné štěstí nepřišlo naproti přiběhнувšímu agentovi CIA, který nedokázal uhnout rozhoupanému bezdomovci, který do něj vrazil tak nešťastně, že se agent odrazil k telefonní budce a hlavou narazil o její železnou konstrukci. Vteřinu po střetu s červenou telefonní budkou se americký pronásledovatel propadl do spánku a ani nevnímal, jak ho rychlým pohybem paže zachytil okolující černošský mladík a zabránil tak jeho bezvládnému vpádu do

silnice, kde se právě od krajnice do pohybu vydal dvoupatrový červený autobus směrem na Park Lane.

Bezdomovec se kývavě sehnul k omráčenému agentovi, funěl mu česnekovo-rybím dechem do obličeje a na důkaz soucitu ho jednou rukou hladil po hlavě, jejíž vlasy se barvily čůrkem rudé krve, přičemž druhou rukou mu z náprsní kapsy vytáhl identifikační průkaz a z kapsy kalhot mobilní telefon. *Takový telefon jsem ještě neviděl.* Nikdo si jeho počínání nevšiml a tak se odsunul o pár metrů stranou. Chvíli si agentův telefon prohlížel a pak si ho strčil do levé kapsy ošuntěného baloňáku, načez z pravé kapsy vyndal rukou s rukavicí s ušříženými konečky prstů vlastní mobilní telefon BlackBerry, rozhlédl se, jestli jej nikdo nesleduje, poté zmáčkł jednu klávesu a na druhém konci se ozvalo:

„Vše v pořádku, Jime?“

„Ano Malcolm, úkol splněn, pan CIA spí jako dudek. Snad to nemá napořád, snažil jsem se ho na tu telefonní budku bodyčkem nastřelit jen tak zlehka, aby se zastavil, bohužel je to nešika.“

„Díky Jime, jsi hvězda. Chci Tvoji fotku v tom bezdomoveckým mundůru. Ale teď končím, musíme Teodora zbavit těch dalších 2 vetřelců. Přesuň se na cílovou stanici metra. Za rohem

na tebe čeká naše auto – bílá dodávka s nápisem FREE FOOD. Rychle.“

Teodor Krispen v následujících několika vteřinách dokázal znovu nabrat rychlost, ale 2 pronásledovatelé mu už byly v patách a scházelo jim sotva 30 metrů, aby jej dostihli. Teodor běžel jako o život více než 20 minut, slyšel už téměř jen bušení vlastního srdce, pumpujícího rychlostí 200 tepů za minutu, krev se mu hnala všemi tepnami, žilami i nejmenšími cévami jako ve vysokotlakém hydraulickém systému. Hlasy pronásledovatelů se však ani trochu nevzdalovaly a naděje na útěk se s narůstající únavou pomalu ztrácela. Ale ať už jen na pár vteřin či na další desítky let, naděje tu pořád byla a Teodor věděl, že to za nic na světě nevzdá. *Nezahodím 3 roky života, tisíce hodin vědecké driny, nezahodím objev, díky němuž jsme rozluštili hádanku lidského života. Sen všech generací od počátku zrození lidského rodu jsme naplnili my. A já ten zázrak přináším do Evropy, kam patří.*

O sto metrů dál v Teodorově směru vyšel z prodejny Beauty & Rose párek slovenských třicátníků homosexuálů, kteří si přijeli do Londýna nakoupit oblíbené značkové košile a kalhoty, aby tohle léto byli na rodném Východním Slovensku dokonale šik. Když kolem nich Teodor Krispen

probíhal směrem k Regent Street, uslyšel, jak jeden z nich zvyšuje na přítele hlas a nepřiliš vybíravými slovy ho za něco plísní. Teodor se málem zastavil, protože ho překvapilo, že tito hoši hovoří jemu blízkým jazykem. Ale běžel dál a ještě z povzdálí vnímal narůstající napětí mezi hádajícími se hochy. Proto nebylo žádným překvapením, když o pár vteřin později kolem mladíků probíhal druhý Krispenův pronásledovatel, strčil jeden mladík do druhého velmi prudce, takže ten odlétl 2 metry daleko a vrazil do agenta CIA, který následkem toho vlétl mezi provizorní pyramidu kovových odpadkových košů, jejichž část se na něj sesypala a se zasténáním zůstal ležet na zemi. Hned se pokusil postavit, ale levá noha nad kotníkem se ozvala pronikavou bolestí právě zlomené kosti, takže se opět sesunul k zemi. Před obchodem, kde agent ležel na chodníku, pokuřovala mladá prodavačka v nátělníku bez rukávů s pažemi téměř kompletně potetovanými japonským písmem, a když viděla nehodu, která se běžícímu člověku stala, zakřičela dovnitř do prodejny na kolegyni, ať zavolá sanitku.

Dvojice slovenských homosexuálů Karol a Fero se starala nadále o svoji hádku a naprosto si nevšimli úrazu spadnuvšího agenta, kterému už

pomáhali jiní. Dva Slováci se v hádce dostrkali za roh, igelitové tašky s nákupem jim vypadli z rukou a bitka nabírala obrátky. Jeden druhého vláčeli za flígr a soukali s sebou až do boční ulice, ale jakmile ostatním zmizeli z očí, jako když utne, přestali do sebe vrážet a jeden z nich vytáhl mobilní telefon, zmáčknul stejné tlačítko jako před pár minutami bezdomovec a zahlásil se:

„Malcolme, vše v pořádku, pan americký neviditelný svalovec zastaven.“

„Díky vy dva cukroušci, nechcete si už tyhle role nechat?“

„Neprovokuj nebo ti už nikdy nedám pusu, sladoušku.“

Teodor Krispen mezitím vletěl po Oxford Street do Regent Street a když se snad už po sté otočil, jestli je za ním někdo z pronásledovatelů, našťestí a ke svému velkému překvapení neviděl v davu žádnou rychle se pohybující hlavu v jeho směru. To byl blažený pocit, který se dostavil nečekaně, o to byl však vítanější. Náhle uslyšel rázný výkřik posledního z mužů, kteří mu byli v patách, jak na něj volá STUJ ... STUJ NEBO STŘELÍM. Teodora tahle slova polila mrazivým, doslova paralyzujícím pocitem v celém těle. *To přece neudělá! K čemu bych jim byl mrtvý.* Jeho rychlý tok myšlenek

přerušila ohlušující dávka 6 výstřelů, která nadobro překryla v jeho uších všechny ostatní zvuky, jež londýnské ulice vydávaly. V tu chvíli nevnímal absolutně nic jiného, a zatímco tělo běželo rychlostí tryskáče, mozek odevzdaně čekal, kde se do něj z nějaké části na těle promítne bolestivý průnik projektilu a odkud vytryskne první proud vzpěněné rudé krve.

Nic takového se však nedostavilo, tedy alespoň na první pocit ne. Několik kulek se zarylo do zdi pár centimetrů před Teodorovýmá očima a jedna z nich mu prolétla několik milimetrů od levého oka, ale stejně jako všechny ostatní se zavrtila do zdi, nikoliv do jeho hlavy nebo na jiné místo na těle. *Míří mi na hlavu. Nechtějí mě živého za každou cenu, mají za úkol mě buď přivést, nebo zlikvidovat.* To už ale u střílejícího agenta s hvízdotem pneumatik zabrzdila 2 vozidla londýnské policie a zatarasila mu cestu. Teodor se v běhu ohlédl a uviděl, jak londýnská policie sráží agenta CIA na zem a nasazuje mu pouta. Agent, který se přeci jen také hodně zadýchal a lapal po dechu částečně i z pocitu zoufalství nad stále prchajícím českým vědcem, se snažil škrábáním rukou zabránit nasazení pout na svá zápěstí s rukama za zády a s obličejem odřeným od asfaltu, v chroptění a řevu chtěl ihned vysvětlit,

kdo je a že pronásleduje podezřelého pachatele, ale střelení na ulici po běžícím terči v davu plném nic netušících Londýňanů a turistů je natolik závažná záležitost, že londýnská policie nepustí nikoho jen proto, že o sobě začne tvrdit, že spadá pod místní rezidenturu CIA. Agent měl pěnu u úst a stále trhal rameny, aby se zbavil pout za svými zády, ale bylo to marné. Koleno klečícího policisty mu nepříjemně vjíždělo do svalu pod pravou lopatkou.

Pro příští minuty měl Teodor Krispen vyhráno. Než se policii podaří ověřit pravou totožnost agenta pronásledovatele, uplyne několik spásných minut a to bude dostatečná doba na to proběhnout přes Regent Street až na náměstí Piccadilly Circus. Pod obřími neony SANYO a FOSTERS, které znal ze svých předešlých návštěv Londýna, mohl v davu stovek osob v klidu zmizet do stanice metra stejného jména, jako neslo toto šišaté náměstí.

Mezitím vozidlo londýnské policie s agentem CIA sedícím s pouty na ruku na zadním sedadle mezi 2 britskými strážci pořádku svištělo s blikajícím majákem bez zvukové houkačky směrem k policejní služebně na Baker Street. Ostatní vozidla zdvořile uhybala a policisté tak rychle směřovali k cíli. Agent CIA se marně snažil prokázat svoji totožnost, Britové byli naprosto

neústupní. „Vaši totožnost ověříme na stanici, tyhle průkazy dnes umí vyrobit děti na tiskárně. Ztrácíte čas, pane. Strílení neodbýváme mávnutím ruky. Tady nejste na Divokém Západě.“

Policista sedícího na místě spolujezdce britského policejního vozu přijal telefonát a vydal příkaz řidiči, který na něj bezprostředně zareagoval, čehož výsledkem bylo prudké zabočení do podzemního parkingu s hlasitým hvízdnutím pneumatik. Policejní auto zaparkovalo na místě nejdále od vjezdu.

Motor zhasl. „Co tady děláme?“ zeptal se agent CIA nedůvěřivě a prskal z úst proudy potu, které se mu řinuly z každého póru na těle, tedy i hlavě. Na krku přitom ucítil zvláštní dotyk kruhového ústí něčeho kovového, asi jako by to byla trubka. Nebo spíš hlaveň pistole. Policista sedící napravo od něj mu odpověděl: „Co tady děláme? Tady si teď chvíli zdřímneš, hajzlíku.“ Agent se chtěl na policistu podívat a ještě se ho na něco zeptat, ale jazyk najednou ne a ne vyslovit žádné písmeno. Bylo to jako sen. Sladký spánek. Americký agent už ani neviděl, jak mu policista odtahuje uspávací pistoli od krku a mačká tlačítka mobilního telefonu. „Malcolme, poslední pronásledovatel spokojeně podřimuje.“